

ЧАРЛС БУКОВСКИ БИРА В БАРА НА ТЪГЪЛА

Превод от английски: Емилия Михайлова, 1995

chitanka.info

Не си спомням преди колко години се случи, 15 или 20. Седях си у дома. Беше гореща лятна нощ и ми стана скучно.

Излязох, тръгнах надолу по улицата. Времето за вечеря беше минало за повечето семейства и сега те седяха пред телевизорите си. Стигнах до булеварда. На отсрещната страна на улицата имаше квартален бар, бар в дървена постройка, боядисана в зелено и бяло, прилепен до една старомодна сграда. Влязох.

След като бях прекарал почти един живот по баровете, аз напоследък нещо бях загубил интерес към тях. Щом ми се пиеше нещо, обикновено си го купувах от някой магазин за алкохол, занасях си го в къщи и си го пиех сам.

Този път влязох и избрах стол, далеч от тълпата. Не бих казал, че се чувствах неудобно, по-скоро бях с усещането, че не ми е там мястото. Но когато исках да изляза някъде, просто нямаше къде другаде да отида. В нашето общество повечето интересни места са или извън закона, или са много скъпи.

Поръчах си бутилка бира и запалих цигара. Не беше нищо повече от още един квартален бар. Вътре всички се познаваха. Разказвах си мръсни вицове и гледах телевизия. Имаше само една жена, стара, в черна рокля и с червена перука. Беше си окачила около дузина гerdани и непрекъснато палеше цигарата си. Започнах да съжалявам, че не си останах в стаята и реших да се върна там, след като изпия бирата.

Влезе някакъв мъж и седна пред бара, на стола до мен. Аз не вдигнах поглед — той не ме интересувахе — но от тона му прецених, че е на около моята възраст. В бара го познаваха. Барманът се обърна към него по име и един-двама от редовните му казаха здравей. Три-четири минути той седя мълчаливо с бирата си до мен, после каза: — Здравсти, как я караш?

— А, добре я карам.

— Нов ли си в квартала?

— Не.

— Не съм те виждал тук преди.

Аз не отговорих.

— От Лос Анджелис ли си?

— В голяма степен.

— Мислиш ли, че Твърдоглавите ще успеят тая година?

— Не.
— Не ти харесват Твърдоглавите?
— Не.
— А кой ти харесва?
— Никой. Не обичам бейзбола.
— Какво обичаш?
— Бокс. Борба с бикове.
— Борбата с бикове е жестока.
— Всичко е жестоко, когато губиш.
— Но на бика не му се дава никакъв шанс.
— Както и на никого от нас.
— Ти май си доста черноглед. Вярваш ли в Бога?
— Не в твоя Бог.
— А в кой?
— Не съм сигурен.
— Аз ходя на църква откакто се помня.
Не му отговорих.
— Може ли да те почерпя една бира?
— Разбира се.
Донесоха ни бирите.
— Чете ли вестниците днес? — попита той.
— Да.
— Чете ли за ония 50 малки момиченца, които изгорели при пожара в оня приют за сираци в Бостън?
— Да.
— Не е ли ужасно?
— Предполагам, че е.
— Ти *предполагаш*?
— Да.
— И не знаеш със *сигурност*?
— Ако бях присъствал на пожара, предполагам, че щях да сънувам кошмари до края на дните си. Но е различно, когато само го четеш във вестника.
— Не ти ли е мъчно за онези 50 момиченца, които са изгорели там? Те се надвесвали през прозорците и пищели!
— Предполагам, че е било ужасно. Но виждаш ли, то беше само една вестникарска история, вестникарско заглавие. Наистина не се

замислих много над нея. Обърнах страницата.

— Искаш да кажеш, че не си почувствал нищо?

— Май че е така.

Той замълча за миг и отпи глътка бира. После изкрещя: — *Хей, тук има един тип, който казва, че не е изпитал абсолютно никакво шибано чувство, когато прочел за ония 50 малки момиченца, дето изгорели в Бостън!*

Всички се обърнаха да ме погледнат. Аз сведох поглед към цигарата си. Последва минута пълна тишина. После жената с червената перука каза:

— Ако бях мъж, щях да го заритам по задника и да го ритам нагоре-надолу по цялата улица!

— *Той и в Бога не вярва!* — продължи да крещи мъжът до мен. — *И бейзбола мрази! Обича борбата с бикове и обича да гледа как малки момиченца изгарят до смърт!*

Аз поръчах на бармана още една бира, само за себе си. Той тръсна бутилката пред мен с отвращение. Двама младежи играеха на бiliarдната маса в залата. Единият, по-младият, едро момче в бяла тениска, остави щеката си и тръгна към мен. Спря зад гърба ми и пое дълбоко въздух, за да накара гръдния си кош да изглежда още по-широк.

— Този бар тук е хубав бар. Тука ние задници не понасяме. Ние ги изритваме оттука, смачкваме ги, игрите им разказваме от бой!

Усещах го как стои зад гърба ми. Аз вдигнах бутилката си, налях бира в чашата, изпих я, запалих цигара. Ръката ми беше съвършено спокойна. Той постоя там известно време и най-накрая бавно се върна до бiliarдната маса. Мъжът, който бе седял до мен, стана от стола си и също се махна. — Кучият му син е черногледец — чух го аз да казва. — Той мрази хората!

— Ако бях мъж — каза жената с червената перука, — щях да го накарам да се моли за милост. Не мога да понасям копелета като него.

— Само ония, дето са като Хитлер, приказват така.

— Гадни, мръсни скапанияци!

Аз изпих онази бира, поръчах нова. Двамата младежи продължиха да играят на бiliarда. Някои от клиентите си тръгнаха и разговорите по мой адрес позатихнаха, като остана да ме хули само жената с червената перука. Тя се напиваше все повече.

— Хуй, хуй... ти си истински хуй! Ти воняш като клозетна яма! Бас държа, че мразиш и държавата си, нали така? И държавата си, и майка си, и всички други. А, знам ви аз вас, момчета! Хуеве, евтини, пъзливи хуеве!

Около 1.30 през нощта тя най-после си замина. Едното от момчетата с билиярда също си отиде. Другото момче, онова с бялата тениска, седна на другия край до бара и се заприказва с мъжа, който в началото ме бе почерпил с бира. В два без пет аз бавно станах и излязох.

Никой не тръгна след мен. Поех нагоре по булеварда, намерих моята улица. Лампите в къщите и апартаментите бяха изгасени. Намерих предния двор пред моята сграда. Отворих вратата си и влязох. В хладилника имаше една бира. Отворих я и я изпих.

После се съблякох, изпиках се, измих си зъбите, изгасих лампата, отидох до леглото, легнах си и заспах.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.